NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

Grąžinkite siuntėjui, prašom

Lui Eriksson

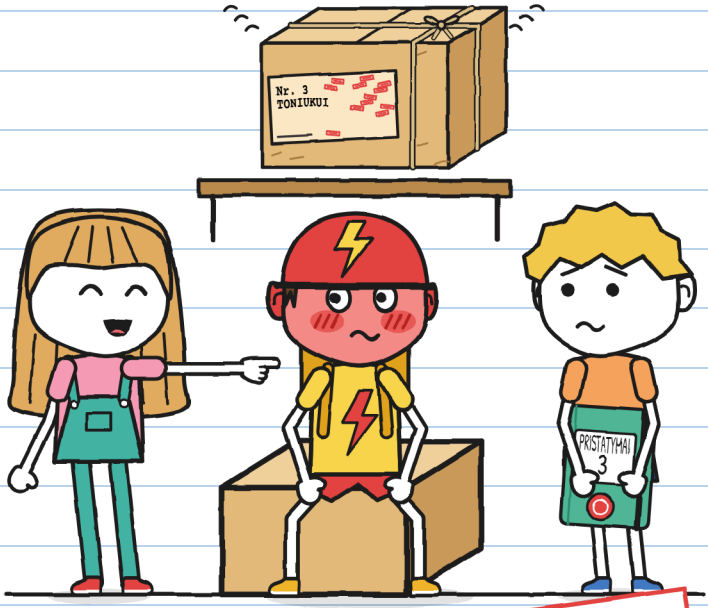

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS M
Vidutinis lygis · 9+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

Grąžinkite siuntėjui, prašom

Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson

DYDIS M · Vidutinis lygis · 9+

Lietuviškas leidimas: LinguAula

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Trečioji serijos knyga. Ankstesnės: „Šis siuntinys kandžiojasi“ ir „Neatidaryti prieš griaustinį“.

LinguAula

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

Kurjeriai nenukentėjo. Paraudusių – buvo. –J.

Ir pirma ją skaitau aš. –J.

Jei ją rasi, grąžink. Prašau.

TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje: tikri siuntiniai neparskrenda atgal. Su tikru dviračiu vadovaukis 76 puslapiu. –J.

KAS YRA KAS

Gunis. Šeštadienių kurjeris. Piešia tai, ko niekas neprašė. Tai jo sąsiuvinis.

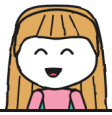

Julita. Rašo žaliai ir pasirašo J. Visada žino, kaip padėti. Tai ir yra bėda.

Tonis. Dviračiu veža ŽAIBO siuntas. Per dešimt minučių arba nemokamai. Raudonuoja dalimis.

Mara. „Neįmanomų pristatymų" savininkė. Dėvi raganos skrybėlę. Žino daugiau, nei sako.

Zoja. Iš ŽAIBO. Greičiausia. Duoda pravardes.

Brunas. Iš ŽAIBO. Kartą pradūrė padangą. Prieš dvejus metus.

Siuntinys Nr. 3. Suskamba, kai jį pajudina. Etiketėje parašytas tik vardas.

R. Siunčia siuntinius, kurių niekam nepavyksta pristatyti. Niekas netaria R. vardo.

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 3
Gunio

SLAPTA.

„Slapta“ reiškia, kad pirma skaitau aš. Ir niekam nepasakoju. –J.

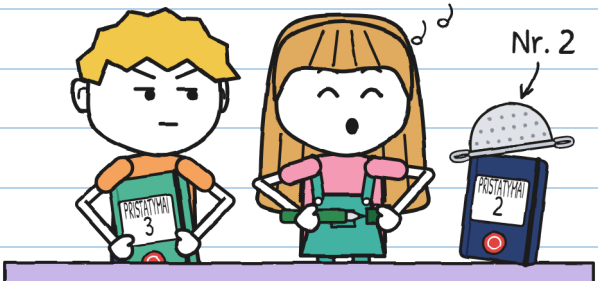

Antrasis sąsiuvinis man pasibaigė per vieną audrą. Šitas žalias ir taip pat su parduotuvės antspaudu. Aš jį ruošiausi pradėti. Pradėjo Julita.

Pradėjau jį už tave, kad padėčiau. Nėra už ką. –J.

Aš jos pagalbos neprašiau. Su Julita tai nesvarbu.

SKYRIUS 1

Tilin

Maros parduotuvėje yra siuntinių, kurių niekam nepavyko pristatyti. Jie stovi lentynoje. Jų buvo dvidešimt. Su Julita pristatėme du: drakono kiaušinį ir bėgiojusias sėklas. Liko aštuoniolika.

Audros naktį, mums jau einant namo, vienas iš siuntinių suskambo.
Tilin.

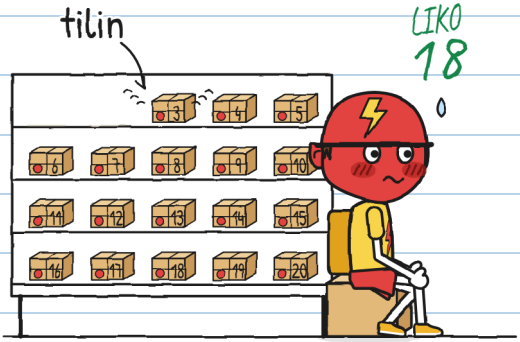

Tai buvo Nr. 3. O Tonis, ŽAIBO kurjeris (per dešimt minučių arba nemokamai), pasidarė šalmo spalvos.

Be parašo grąžintieji auštant parskrenda atgal į savo lentyną. Tinka tik siuntinį gaunančiojo parašas: ant etiketės, rašalu, kuris nenusitrina. R. yra siuntėjas, tas pats žmogus, kuris juos siunčia.

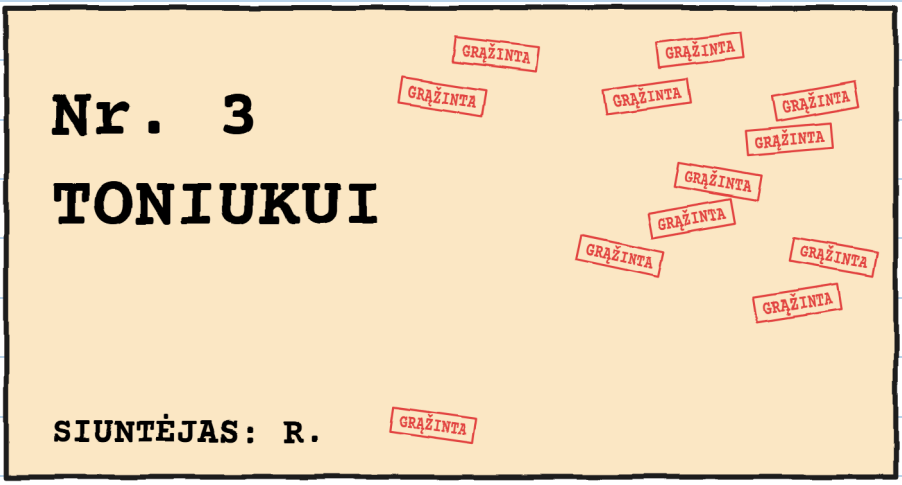

Julita pradėjo skaityti etiketę:

— Toniu...

Ir uždarė burną. Julita niekada nenutyla žodžio viduryje. Pažiūrėjau į Tonį: jis raudonavo.

Perskaičiau pusę. Kitą pusę prarijau. —J.

Yra žmonių, kurie paraudonuoja iš karto. Tonis ne: Tonis raudonuoja dalimis. Užsirašiau.

TONIO RAUDONOMETRAS

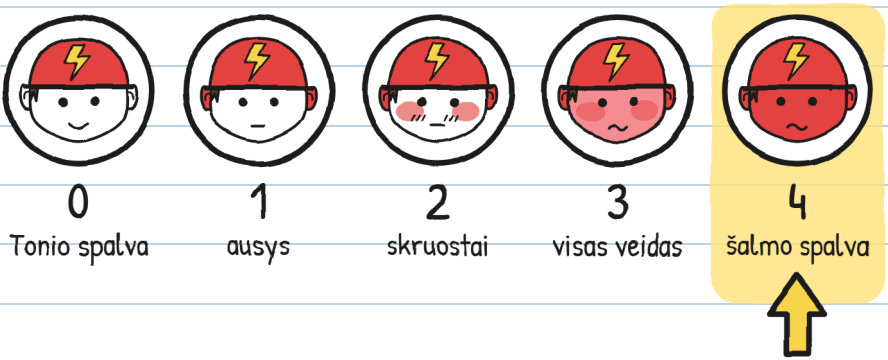

— Tas siuntinys gali palaukti, — labai skubiai pasakė Tonis. — Juk jis laukia jau daug metų, ar ne? Tai dar viena diena. Arba dešimt. ŽAIBAS neskuba.
Pirmą kartą girdėjau, kad kas nors iš ŽAIBO taip sako.

Tą naktį: 4. Užrašyčiau raudonai. Turiu tik žalią. —J.

– Šią naktį nieko neatidarome, – pasakė Mara. – O lentynos be leidimo nelieskite.

Niekas jos nelietė. Tilin suskambo dar kartą.

Tilin.

– Tai durys! – pasakė Julita.

Kai ko nors nesuprantu, sudarau sąrašą.

TILIN ĮTARIAMIEJI

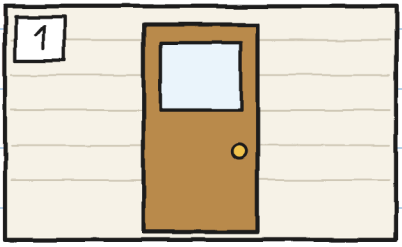

durys

Tonio dviratis

guminė varlė

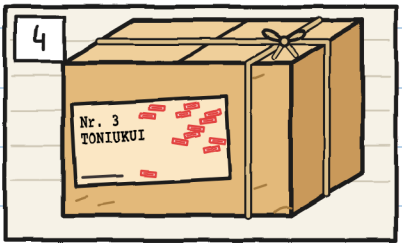

Nr. 3

Varlė nekalta. Aš ją pažįstu. –J.

Išėjau į šaligatvį išbandyti garsų. Jau nebelijo.
Atidariau ir uždariau duris: giiirgžt. Paskambinau Tonio dviračio skambučiu: DŽIIIN! Paspaudžiau varlę: kvyk.

Viduje Julita purtė pirštą: ne. Nė vienas neskambėjo taip pat.
Vėl įėjau. Tonis, sėdėdamas savo dėžėje, pasimuistė.
Tilin.

Prisitūpiau. Tonio dėžė buvo atsišliejusi į lentynos koją.

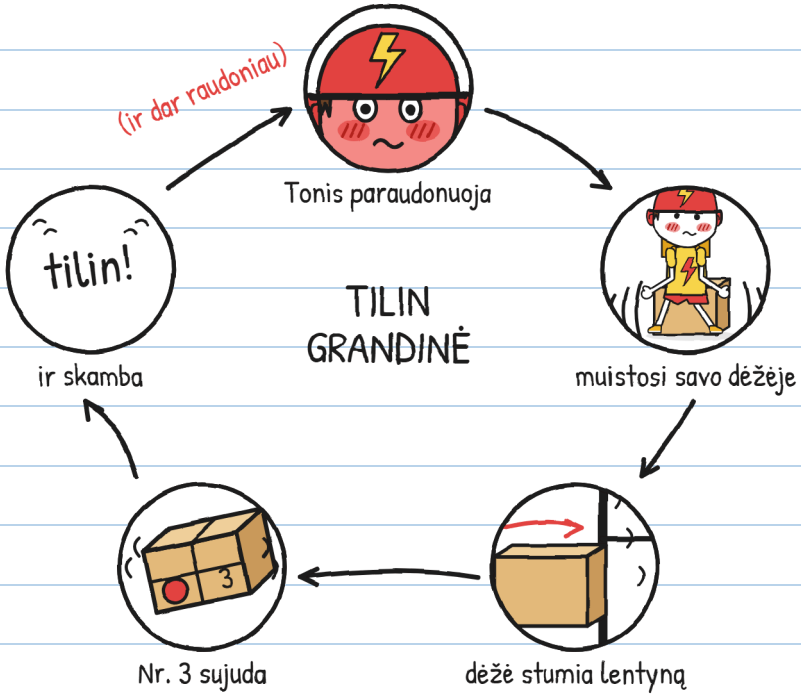

Tai nebuvo magija. Tai buvo Tonis.
Kažkas Nr. 3 viduje skamba, kai siuntinį pajudina.

Kaip aš. –J.

Tonis nusprendė nejudėti. Tai truko štai tiek:

Tai buvo tik klausimas. Klausimai lentynų nestumdo. –J.

Šitas stumdo.

— Tai buvau aš, — pasakė Tonis, žiūrėdamas į savo batus. — Kai buvau mažas.
Jis tai pasakė taip tyliai, kad varlė išgirdo geriau nei aš.

Julita atvėrė burną. Ji norėjo užduoti daug klausimų. Ji pažiūrėjo į Tonį, kuris vis dar žiūrėjo į savo batus. Ir uždarė burną.

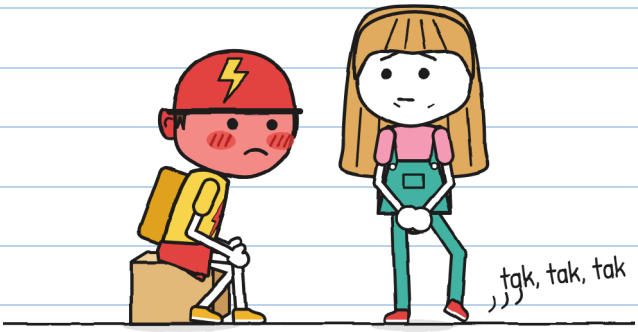

— Daugiau neklausiu, — pasakė Julita.
Jai buvo sunku. Tai buvo matyti iš kojos.

Klausimai, kurių neuždaviau: devyni.
Visi užrašyti. —J.

— O kodėl niekada jam jo nenuvežei? — paklausiau Maros.

— Dvylika kartų jį vežiau. Pažiūrėk į etiketę: nei gatvės, nei namo numerio, nei pavardės. Išbandžiau visus Toniukus, kuriuos suradau.

MAROS TONIUKAI

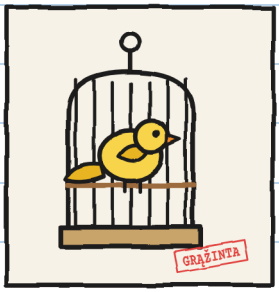

1. Kanarėlė.
(Užmynė etiketę. Netinka.)

2. Don Antonio, 71 metų.
(„Ak, jei būčiau“.)

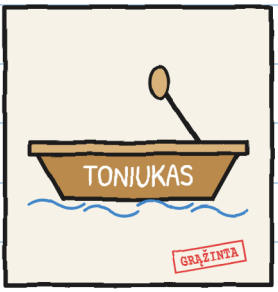

3. Kanalo valtis.
(Neturi rankų.)

— O Tonis? — paklausė Julita.

— Paskutinį kartą, kai bandžiau jį pristatyti, Tonio dar nepažinojau, — pasakė Mara ir pažiūrėjo į jį. — O niekas man nepasakė, kaip jį vadindavo, kai buvo mažas.

Mara iš po prekystalio ištraukė violetinį audeklą.
Uždengė Nr. 3 kaip papūgos narvą, kai laikas miegoti.
Paskui pastūmė Tonio dėžę per du sprindžius
nuo lentynos.
— Štai. Dabar gali judėti, kiek tik nori.

Tonis galėjo išeiti. Dviratis stovėjo prie durų. Per dešimt minučių jis galėjo būti kitame rajono gale.
Jis vėl atsisėdo.
Nežinau kodėl. Vis tiek užrašau. Jo dėžė neturi atlošo, tad aš jam jį nupiešiau.

Niekas tavęs neprašė jokio atlošo. —J.

Uždarant parduotuvę Tonis liko paskutinis, segdamasis šalmą.

– Mara. Rytoj ateisiu apie tai pakalbėti. Bet privačiai.

– Šie du – parduotuvės žmonės.

Tonis pažiūrėjo į mus.

– Šitiems gerai. Bet nė vieno iš ŽAIBO.

Tilin jau turėjo savininką: Tonį. Beliko sužinoti, ar Tonis nori siuntinio.

Aš jau žinau, kaip jam padėti. –J.

Tai mane ir neramina.

SKYRIUS 2

Nesakiau, kad taip

Sekmadieniais parduotuvė neatsidaro. Mara paliko žaliuzes pusiau pakeltas ir pakabino lentelę: UŽDARYTA (išskyrus tave).

Tonis atėjo vienuoliktą. Prieš įeidamas jis pažiūrėjo į vieną gatvės pusę ir į kitą, kaip prieš einant per gatvę. Nė vieno iš ŽAIBO nesimatė.

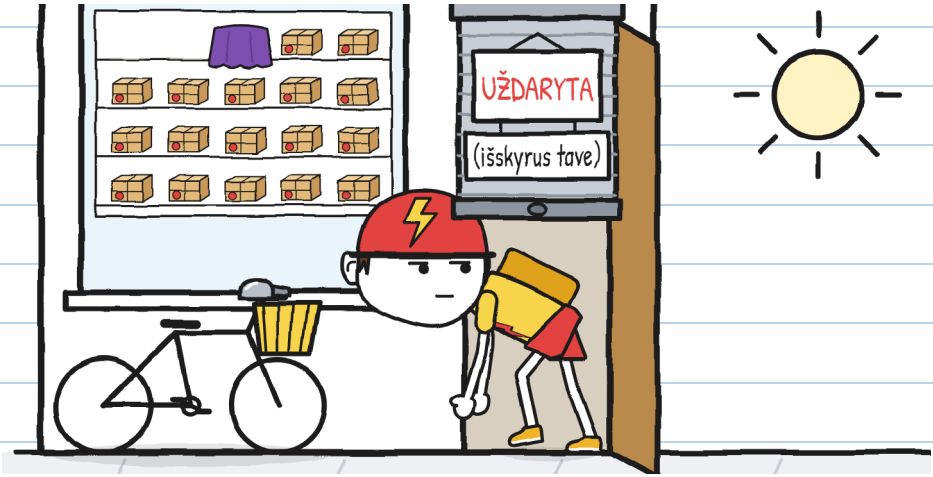

O mes atėjome pusę vienuoliktos. Dėl visa ko. –J.

Mara pastatė Nr. 3 ant prekystalio. Nuėmė audeklą. Ji kalbėjo kaip skaitantis skelbimą:

— Siuntinys numeris trys. Toniukui. Ar tai tu?

— Buvau.

— Man to pakanka. Nori jo?

Tonis pažiūrėjo į dėžę. Dėžė nieko nepasakė.

— Nesakiau, kad taip.

— Bet nesakei ir kad ne.

— Pasakiau, kad nesakiau, kad taip.

Trys sakiniai, kad nereikėtų pasirašyti. Suskaičiavau. –J.

Tonis sugriebė dėžę taip, kaip griebia karštą puodą. Pasvėrė ją. Apvertė. Pridėjo prie ausies ir truputėlį pajudino.
Tilin.
Greitai ją paleido.

— O jei jis parsineš jį namo? — pasakė Julita. — Jei siuntinys nakvos Tonio namuose, vadinasi, jis jau pristatytas. Tai logiška.
— Grįžimo antspaudas logikos nepaiso, — pasakė Mara.
— Jam svarbus rašalas.

AR TAI PRISTATYMAS?		
	Pažiūrėti	NE
	Paimti į rankas	NE
	Parsinešti namo	NE
	Pasirašyti ant etiketės rašalu, kuris nenusitrina	TAIP

Antspaudas ir aš galvojame nevienodai. –J.

— Julita, Guni, šis pristatymas – jūsų, — pasakė Mara. — Kaip tas, kuris buvo su griaustiniu. Su trimis sąlygomis.

Ji suskaičiavo jas ant pirštų:

1. Jūs neatidarote dėžės. Etiketė lieka priklijuota.
2. Nr. 3 išeina iš parduotuvės tik tada, kai to paprašo Tonis.
3. Pasirašo tas, kas gauna siuntinį, jei nori. Be parašo auštant siuntinys sugrįžta. Čia nieko neatsitiko.

— O jei jis niekada nenorės? — paklausė Julita.

— Tai niekada.

„Niekada“ nėra pristatymo data. –J.

Tonis tylėjo ilgai. Julita pamatavo laiką: keturias minutes. ŽAIBUI – beveik pusė pristatymo.

– Pasiimu ją, – pagaliau pasakė Tonis. – Uždarytą. Pagalvoti. Kol kas.
– Ar tu to prašai? – paklausė Mara.
– Prašau aš.

Užsirašiau, kaip Nr. 3 išėjo. Taip niekas negalėjo teigti ko kita:

IŠDAVIMO KORTELĖ

- [x] Dėžė: uždaryta
- [x] Etiketė: priklijuota
- [x] Prašo: Tonis
- [ ] Parašas: dar ne

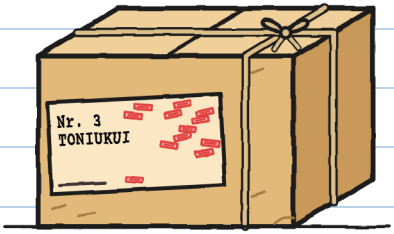

Lauke Tonis įdėjo Nr. 3 į savo dviračio krepšį. Kai paleido, jis suskambo: tilin.

Jis ilgai žiūrėjo į vairą, kur turi ŽAIBO skambutį. Atrodė, kad kažką prisimena.
— Kas? — paklausė Julita.
— Nieko.
Tonis nuėjo pėsčiomis, vesdamasis dviratį. Jis niekada neina pėsčias.

Tas „nieko“ buvo „kažkas“. Reikia jam padėti. –J.

Nuo durų pamačiau du ŽAIBO dviračius, sustojusius kampe.

– Toni! Ką vežiesi krepšyje? – sušuko mergina su iki juosmens siekiančia kasa.

– Pristatymą.

– Kam?

– Klientui.

Jis nemelavo. Prieš atsakydamas apsuko dėžę: etiketė – į save. ŽAIBO kurjeriai negalėjo jos perskaityti.

Dabar suprantu tą „nė vieno iš ŽAIBO“. –J.

Tą naktį palikau pakeltas savo kambario žaliuzes. Gyvenu priešais parduotuvę: jei Nr. 3 grįš, aš jį pamatysiu.

— Guni? — pasakė mama iš koridoriaus. — Ko tu nemiegi?
— Stebiu siuntinį.
— A. Na gerai. Bet stebėk jį apsivilkęs pižamą.

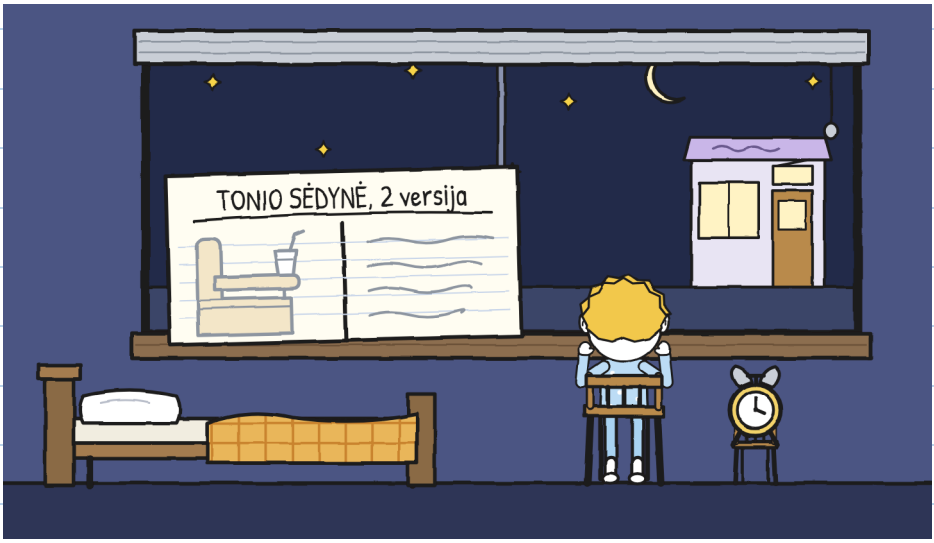

Aš irgi norėjau stebėti. Mano langas žiūri į kiemą. –J.

Auštant Nr. 3 pasigirdo dar prieš jį išvystant.

Tilin, tilin, tilin.

Jis atskrido virš stogų, neskubėdamas, skambėdamas kaip ledų vežimėlis. Įsižiebė trys langai. Sulojo šuo. Nr. 3 įskrido pro langelį virš durų, kurį Mara palieka atvertą kaip tik tam.

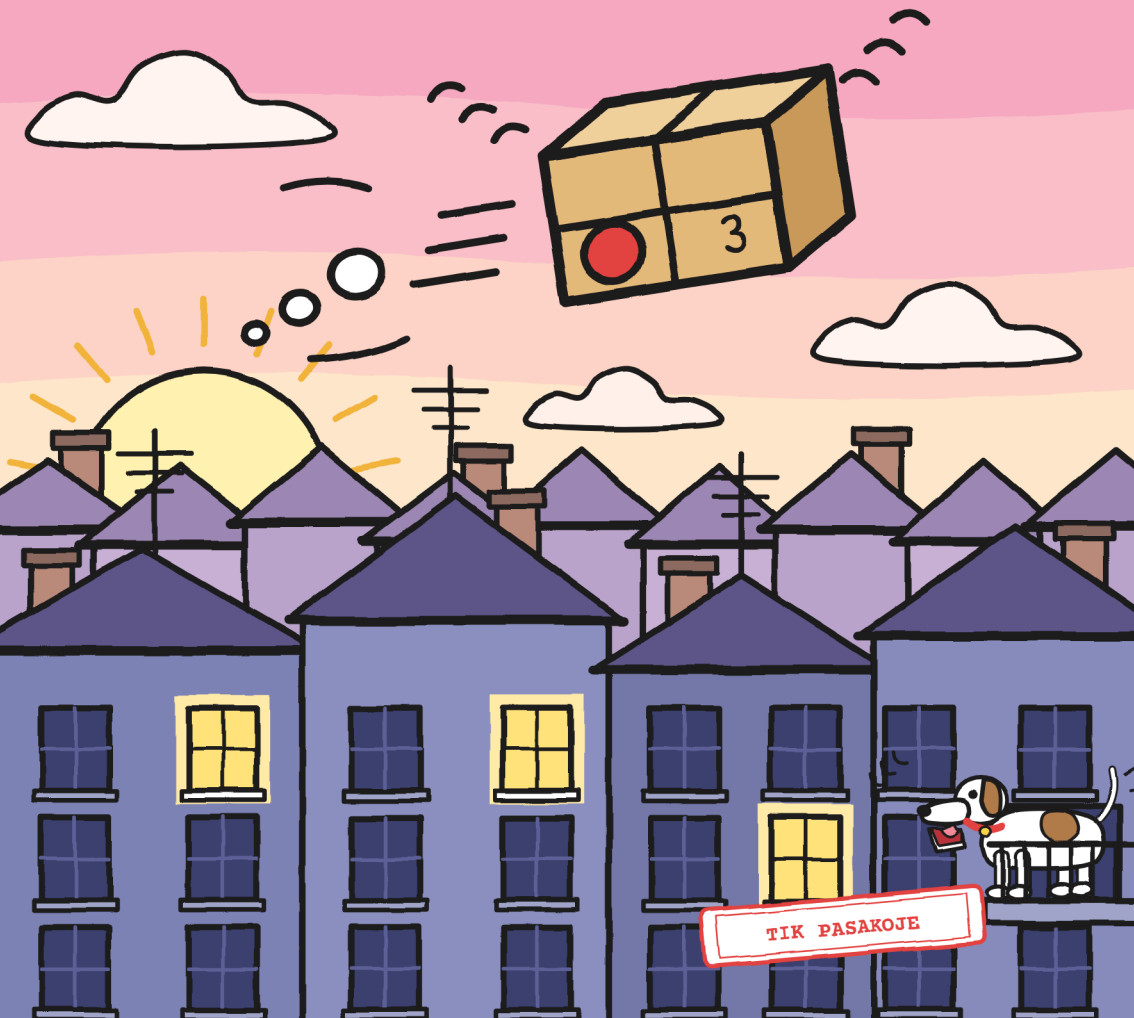

Po pamokų nuėjome į parduotuvę. Nr. 3 stovėjo savo lentynoje. Jis turėjo vienu antspaudu daugiau: trylika.

NR. 3 GRĮŽIMAI

Nr. 13 pirmadienis, auštant skambėdamas

girdėjome: mama, pusė rajono, 4 numerio šuo ir aš

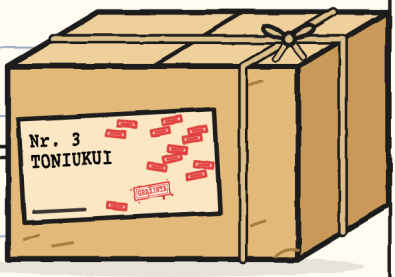

— Tai ne bausmė, — pasakė Mara. — Tai taisyklė. Niekas nepasirašė, todėl jis sugrįžta.

Trylika antspaudų. Tokiu tempu dėžės nebebus matyti. –J.

Tonis atėjo dvidešimt po penkių, baigęs savo pristatymą. Jis neklausė apie Nr. 3 sugrįžimą. Tą rytą girdėjo jį praskrendant virš savo namų.

To aš nemačiau. Man papasakojo jis:

KĄ MAN PAPASAKOJO TONIS

– Palikau ją ant kilimėlio prie durų. Visą naktį.
– O kodėl neįnešei į namus? – paklausė Julita.
– Namie jau ir taip pakankamai žmonių mane šitaip vadina.

— Su vienu parašu viskas išsispręstų, — pasakė Julita, kai Tonis išėjo. — Tik vienas. Tai užtrunka dvi sekundes. Išmatavau laiką, pasirašydama pati.

Atidariau sąsiuvinį. „Žalia neuždengs mano sakinio“, pagalvojau. Rašiau tušinuku, stipriai spausdamas:

Perskaičiau. Nesutinku. Kol kas. –J.

Turiu kitą idėją. Nežiūrėk į mane taip. –J.

SKYRIUS 3

Autografai

Antradienį, išėjus iš mokyklos, šaligatvyje prieš parduotuvę stovėjo stalas. Jis turėjo geltoną staltiesę iki žemės ir plakatą Julitos raštu. Viduryje buvo kažkoks daiktas, uždengtas staltiese.

— Tai pultas: atrama, kad būtų patogiau pasirašyti, — pasakė Julita. — Renku autografus.

— Nuo kada renki autografus?

— Nuo vakar.

Ant pulto gulėjo lapas su linijomis. Apačioje buvo žirklėmis iškirptas langiukas. Staltiesė turėjo tokį patį, tiesiai po juo.
Pakėliau staltiesės kampą. Pultas buvo Nr. 3, paguldytas ant šono. Pro langiukus matėsi jo etiketė, nukreipta į viršų.

KAIP TAI VEIKIA

1. Lapas su langiuku.

2. Staltiesė su skyle.

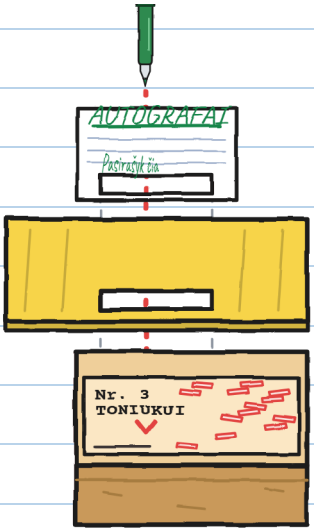

3. Nr. 3 etiketė – tuščioji jos dalis.

4. Kas pasirašo langiuke... pasirašo ant etiketės.

– Mano flomasteriu, – sušnabždėjo sužavėta Julita. – Rašalu, kuris nenusitrina. Rytoj Nr. 3 negrįš. Tonis sužinos, kai parodysime jam siuntinį. Staigmena!

– Tonis neprašė, kad Nr. 3 išeitų iš parduotuvės, – pasakiau. – Antra sąlyga.
– Jis dar padėkos.
– O Mara?
– Ji kalbėjo telefonu. Pasakiau, kad tai autografų stalas. Ir jis toks yra.
– O pultas?
– Apie tai ji neklausė.

Priminiau jai apie Florą ir aštuntąją sėklą: Julita neleido Florai pasirašyti per anksti.
– Tai ne tas pats. Tas pristatymas buvo nebaigtas. Šitas – trumpesnis kelias.
– Tai daryk tu. Aš ne.

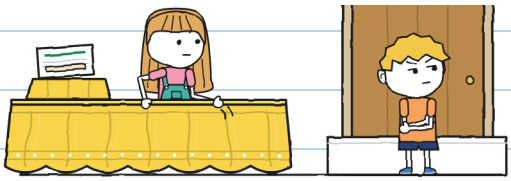

Atsisėdo ant laiptelio, labai oriai. Nepadėjo nė trupučio. –J.

ŽAIBAS pravažiuoja mūsų gatve dešimt po penkių. Jų trys, vienas paskui kitą.

ŽAIBO KORTELĖS

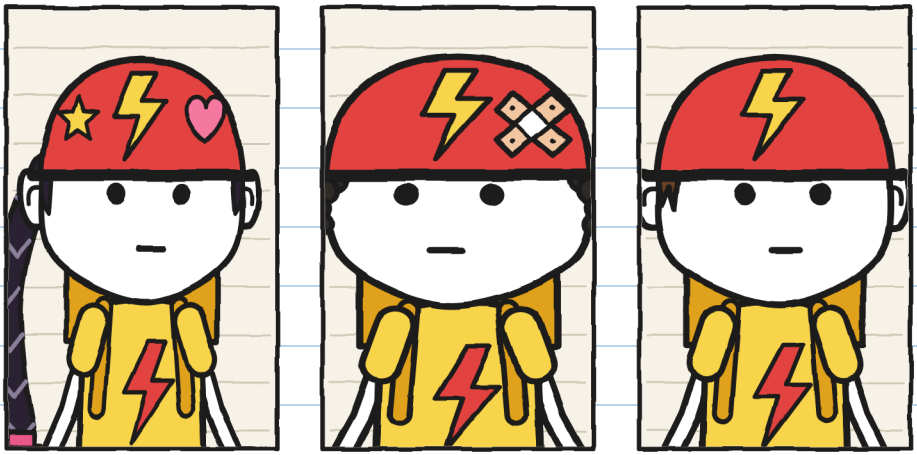

ŽOJA, „Raketa“:
greičiausia.
Duoda pravardes.

BRUNAS, „Pradūrimas“:
kartą pradūrė padangą.
Prieš dvejus metus.

TONIS:
be pravardės.
Kol kas.

– Autografai? Mūsų? – pasakė Žoja. Ji sustojo ir nulipo nuo dviračio.

Niekas niekada neprašė jų autografo. Todėl ir veikia. –J.

Žoja pasirašė pirmoji, su žvaigždute raidėje o. Brunas parašė „Brunas“. Žoja jį perbraukė ir parašė „Pradūrimas“.

– ŽAIBE pravardės prilimpa visam laikui, – paaiškino man Brunas nesupykęs. – Aš kartą pradūriau padangą.

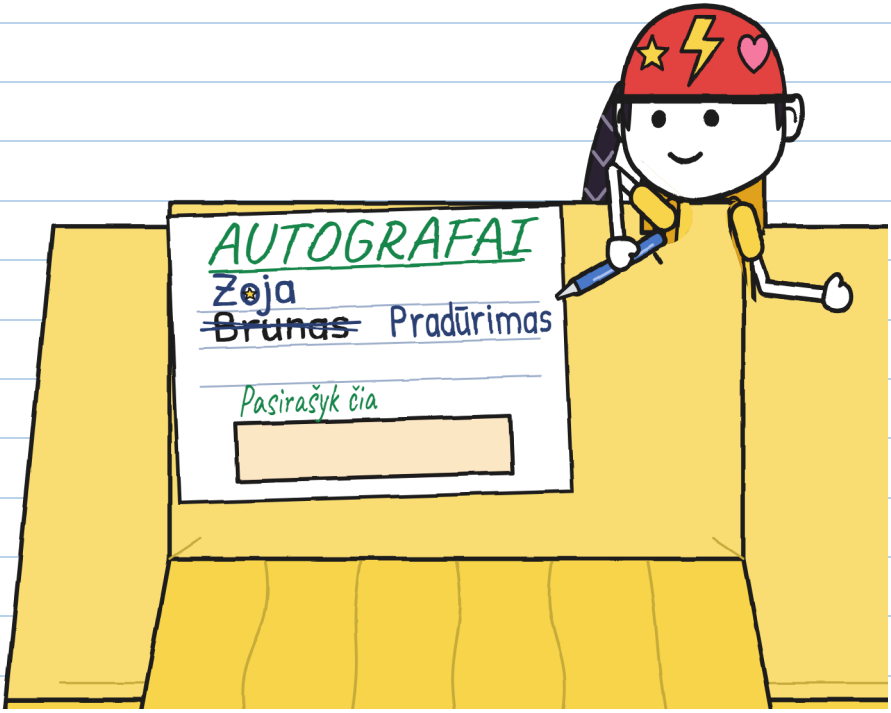

Tonis vis dar sėdėjo ant dviračio. Jis žiūrėjo į stalą taip pat, kaip sekmadienį žiūrėjo į Nr. 3.

— Tavo eilė, Toni, — pasakė Julita. — Čia apačioje, langelyje. Tai garbės vieta.
Ir padavė jam savo žalią flomasterį.
Tonio autografo dar niekada niekas neprašė. Jis nulipo nuo dviračio ir išsitiesė.

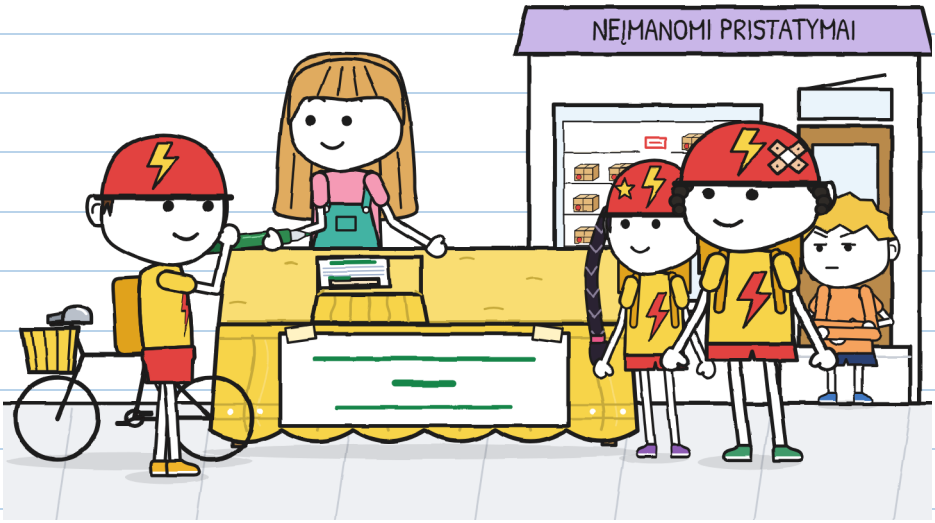

Nuo laiptelio mačiau viską. „Tai ne mano reikalas“, galvojau. Ir tylėjau.

Atsistojau.

– Toni, pala...

Pavėlavau. Tonis vienu truktelėjimu pritraukė pultą, kad pasirašytų. Po staltiese kažkas suskambo anksčiau, nei spėjau perspėti:

Tonis pakėlė staltiesę.

— „To-niu-kui“, — perskaitė Zoja lėtai, tarsi skelbtų laimėtoją.

— Toniukas? — pasakė Brunas ir nusijuokė.

Zoja nesijuokė. Zoja mąstė.

Tonis nešaukė. Lėtai užmovė flomasteriui dangtelį ir paliko jį ant lapo. Nepasirašęs.

– ŽAIBAS spąstų nepasirašo.

Jis sugriebė dviratį už vairo ir nuėjo pėsčiomis. Niekas nesekė iš paskos.

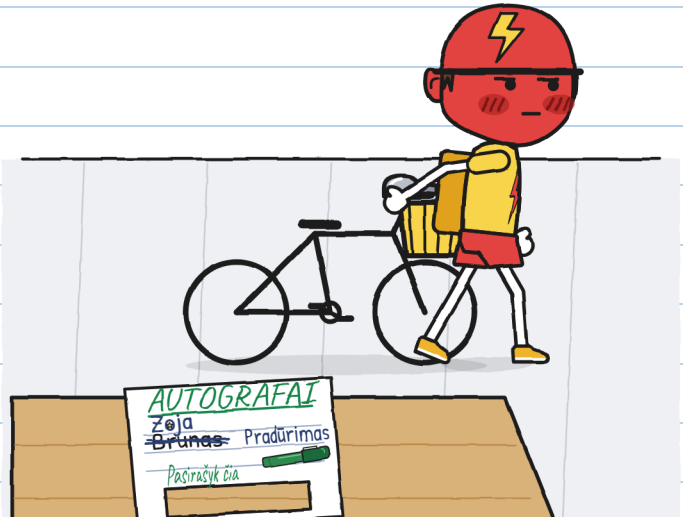

Jis buvo šalmo spalvos. Bet tai nebuvo gėdos raudonumas. Tai buvo pykčio raudonumas.

Raudonometras tokiam raudoniui skaičiaus neturi. –J.

Mara išėjo su violetiniu audeklu. Ji neklausė, kas tai padarė: pažiūrėjo į tuščią vietą lentynoje, pažiūrėjo į stalą ir pažiūrėjo į Julitą.
Ji uždengė Nr. 3 ir paėmė jį ant rankų.
— Šis siuntinys nepristatytas, — pasakė ji Žojai ir Brunui. — O ką rašo etiketė - tai Tonio reikalas.

Jie išvažiavo, nė karto nepaskambinę skambučiais.

Padėjau Julitai surinkti: staltiesę, plakatą, lapą su dviem parašais ir skyle. Nesakiau jai „aš juk sakiau“. Nepasakiau ir „nieko neatsitiko“, nes atsitiko.

— Tu nieko nepadarei, — pasakė ji.

— Perspėjau per vėlai. Galėjau anksčiau. Arba pašaukti Marą.

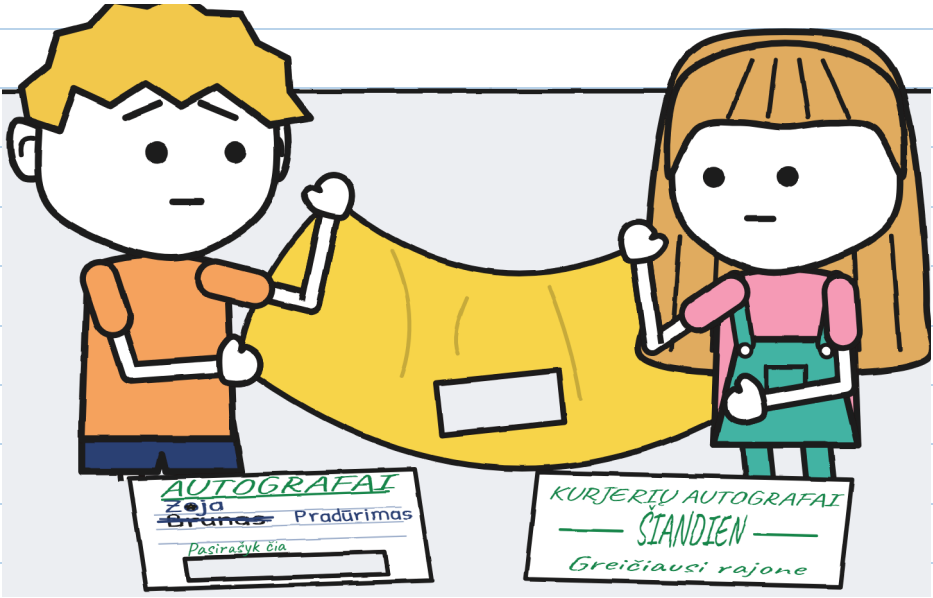

Paskui Julita įėjo ir pati, niekieno nepadedama, viską papasakojo Marai: langiuką, staltiesę, lentyną, telefoną.

— O Toniui, — pasakė Mara, — papasakosi tu.

Trečiadienį Tonis pravažiavo dešimt po penkių ir nesustojo. Dvidešimt po penkių pravažiavo vėl. Trečią kartą Julita jau stovėjo šaligatvio viduryje su popieriaus lapu.

ATSIPRAŠYMAS

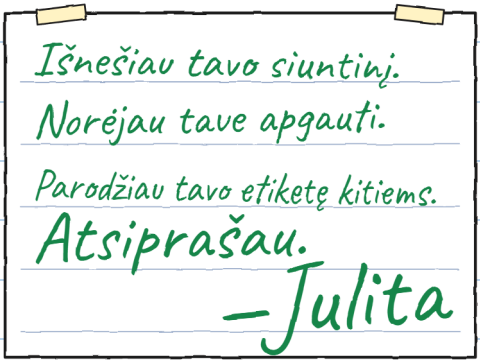

Tonis perskaitė lapą nenulipdamas nuo dviračio.

– Gerai. Perskaičiau.

– Ar atleisi man?

– Pasakiau, kad perskaičiau.

Tą popietę Tonis neatėjo į parduotuvę. Jo dėžė liko tuščia.

Pasirašiau pilnu vardu. Tai buvo minimumas. –J.

SKYRIUS 4

Mažas dviratukas

Ketvirtadienį Tonis įėjo į parduotuvę, nesidairydamas į gatvės puses. Po pažastimi nešėsi dviratuką.

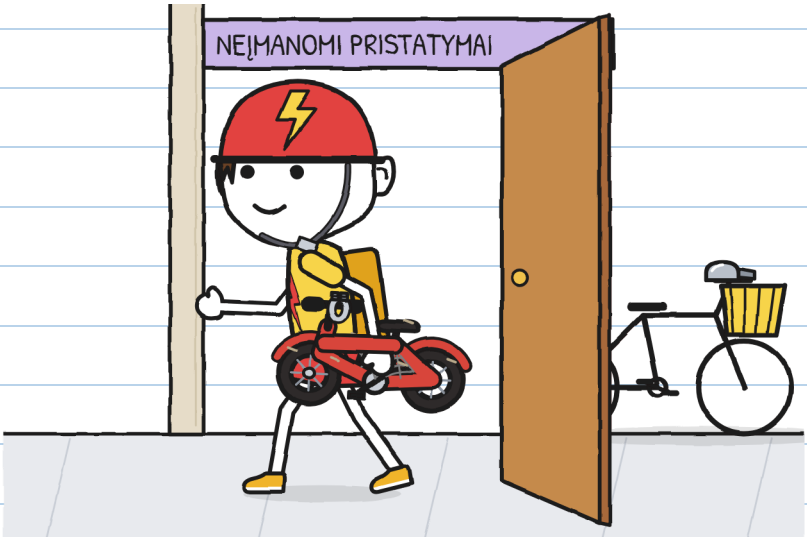

Tai nebuvo jo dabartinis dviratis. O gal vis dėlto buvo: tas, kurį turėjo mažas.

— Nuo sekmadienio galvoje man skamba tilin, — pasakė Tonis. — Man atrodo, atpažįstu tą garsą. Noriu patikrinti, ar gerai prisimenu.

— Noriu atidaryti siuntinį. Bet ne čia. Vietoje be vitrinos.

Mara nusivedė mus į galinį kambarį – kambarį už parduotuvės.

— Atidaryti, kad pažiūrėtum, nereiškia pasirašyti, — pasakė ji. — Be parašo auštant jis sugrįžta.

— Ar galiu likti? — paklausė Julita. Ji paklausė.

Tonis delsė.

— Jei nieko nelysi.

— Nei dėžės, nei temos.

Tonis atrišo virvutę. Viduje buvo laikraštinis popierius, toks senas, kad plyšo pats. O tarp popieriaus...

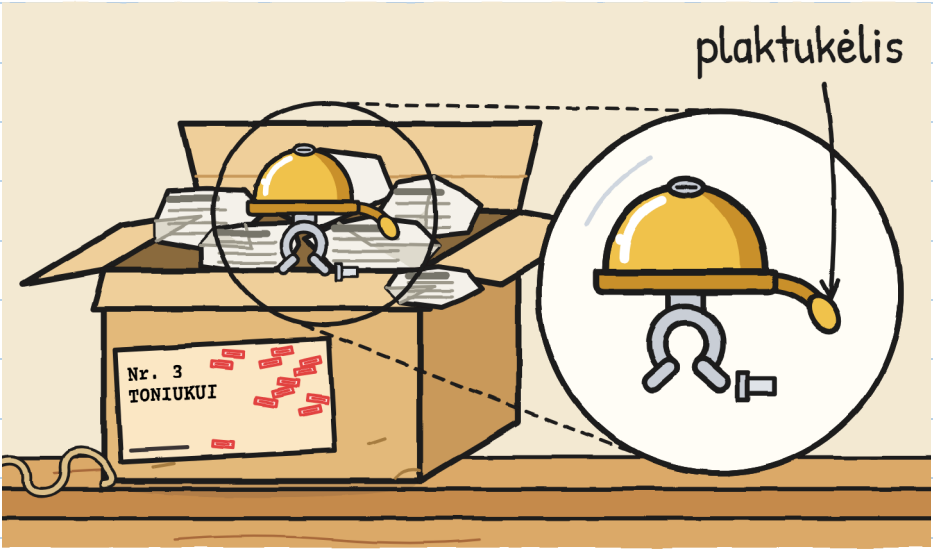

Dviračio varpelis. Mažas, auksinis, su plaktukėliu, pritvirtintu prie spyruoklės: užtenka papurtyti, ir jis suskamba.

Nr. 1 kandžiojosi. Nr. 2 bėgiojo. Nr. 3 tik skamba.

Nei drakono, nei letenų. Varpelis. Man patinka. –J.

Apačioje buvo raštelis, sulenktas į keturias dalis.

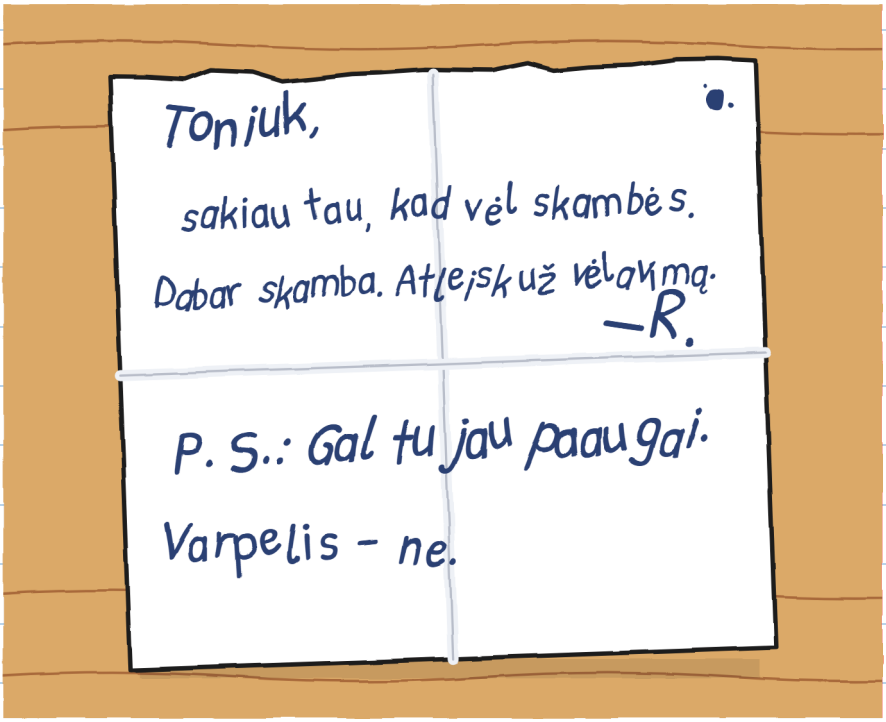

Tonis ją perskaitė du kartus.

— Kokia bloga rašysena, — pasakė jis. Ir daugiau nieko ilgą laiką.

R. žodį ištesi vėlai. Taip sakė Flora. Nepasakė, KIEK vėlai. —J.

Tada Tonis pastatė dviratuką ant stalo.

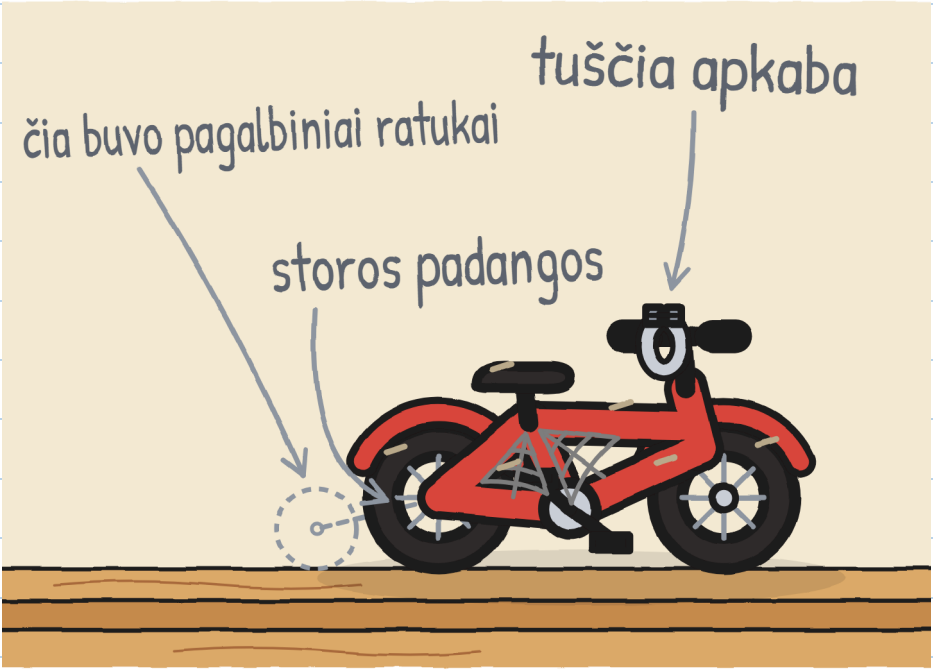

— Buvo mano. Jame buvo šitas varpelis, pritvirtintas apkaba. Vieną dieną varpelis nustojo skambėti: klak. Kažkas pasakė: „Duok jį man, Toniuk. Aš jį sutaisysiu ir grąžinsiu".

— Kas? — išsprūdo Julitai, ir ji užsidengė burną.

— Veido neprisimenu. Prisimenu varpelį. Ir kad ilgai laukiau.

— Namie mane vis dar vadina Toniuku, — pasakė Tonis.
— ŽAIBE – ne. ŽAIBE aš esu Tonis: pats užrašiau kortelėje pirmą dieną.
— O kas blogo Toniuke? — paklausiau.
— Nieko. Kol nepasako Žoja. ŽAIBE pravardės prilimpa visam laikui. Pažiūrėk į Bruną.

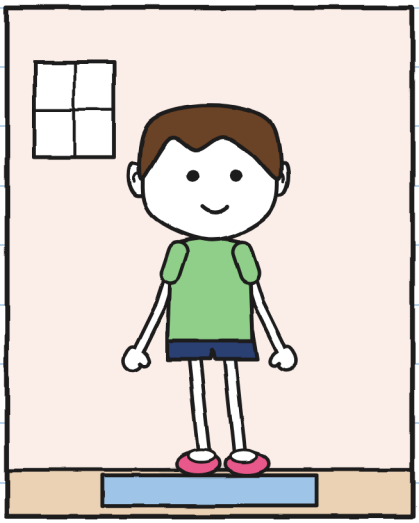

NAMIE: Toniukas

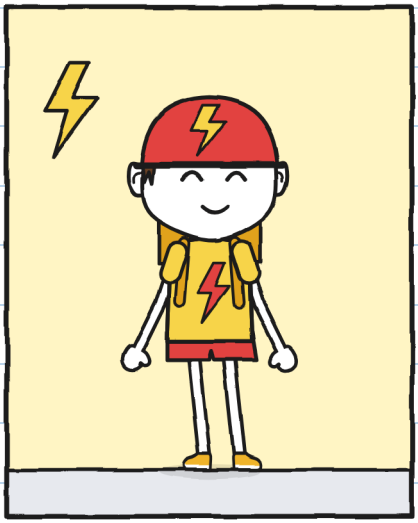

ŽAIBE: Tonis

— Brunas mane vadino Toniuku šešis kartus nuo antradienio, — pridūrė Tonis.
Julita susigūžė savo kampe.

– Ar vis dar tilpsi? – paklausė Julita. Ji negalėjo susilaikyti.
Mara nuleido dviratuką ant žemės. Tonis atsisėdo.

Tilpo. Daugmaž.
Mara išleido garsą, panašų į juoką. Tonis irgi juokėsi.
Nuo šeštadienio jo juokiantis nemačiau.

Raudonometras: 0. Užrašau, nes tai irgi skaičiuojasi. –J.

— Tavo dabartiniame dviratyje jau yra skambutis, — pasakiau. — ŽAIBO. Neprivalai uždėti šito varpelio. Gali jį pasilikti. Arba leisti jam sugrįžti.
— Žinau, — pasakė Tonis. Bet pažiūrėjo į mane taip, tarsi tai girdėtų pirmą kartą.

Julita vienuolika minučių tylėjo ir klausėsi, padėjusi flomasterį į šalį.

11 min.

Vienuolika minučių. Man nutirpo liežuvis. —J.

— Noriu jį išbandyti vienas, — pasakė Tonis.
Mara, Julita ir aš išėjome. Tonis uždarė galinio kambario duris.

Julita nuėjo į kitą parduotuvės galą, kad negirdėtų. Aš, kad negirdėčiau, piešiau: Tonio sėdynė jau turi stogelį, audeklinį gaubtą. Vis tiek girdėjosi.

Tilin.
Tai buvo tas pats tilin, kaip šeštadienį. Paskui dar vienas. O paskui nė vieno ilgą laiką.

Tonis išėjo nešinas varpeliu vienoje rankoje ir dėže po pažastimi.

– Pasiimu ją iki rytojaus. Nepasirašęs.

– Tada auštant ji sugrįš, – pasakė Mara.

– Tegul sugrįžta. Noriu žinoti, kaip tai – turėti ją vieną naktį.

– O jei Tonis paliks varpelį ne dėžėje? – paklausiau aš.

– Niekada to nebandžiau, – pasakė Mara. – Ir nebandysiu septintą ryto.

Tonis sudėjo varpelį ir raštelį atgal į dėžę.

Iki rytojaus liko keturiolika valandų. Ketinu jas suskaičiuoti. –J.

Penktadienį mano gatvė vėl suskambo: tilin, tilin, tilin.
Grįžimas Nr. 14.
To, kas vyko praėjusią naktį, nemačiau. Man papasakojo Tonis:

– Šį kartą Nr. 3 miegojo ne ant kilimėlio. Miegojo ant mano naktinio staliuko. Auštant ėmė belstis į stiklą, ir aš jam atidariau langą.

Jis atidarė langą siuntiniui. Koks mandagus. –J.

Nupiešiau abu Tonio dviračius greta. Prie dabartinio dviračio pridėjau varpelį. Labai gražiai atrodo. Julita ant nupiešto varpelio užklijavo popierėlį.

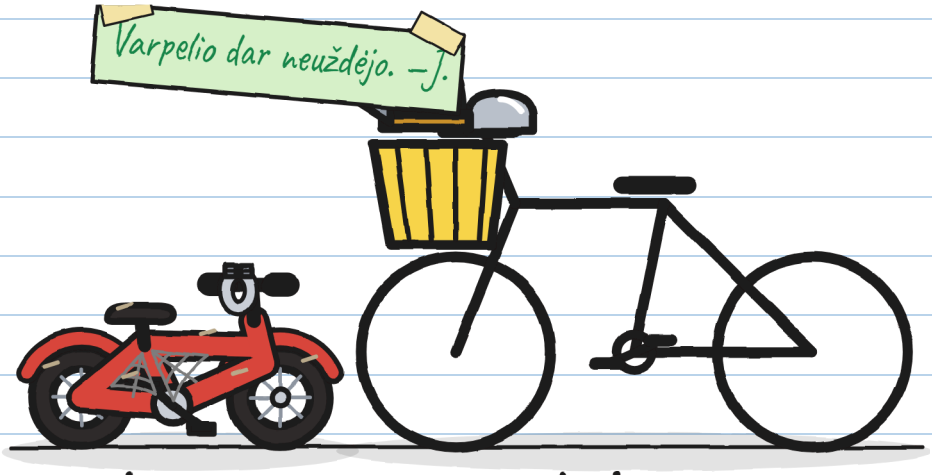

anksčiau dabar

Ji buvo teisi. Truputį erzina.

SKYRIUS 5

Privačiai

Penktadienio popietę Nr. 3 stovėjo savo lentynoje, su keturiolika antspaudų. Tonis, sėdėdamas savo dėžėje, žiūrėjo į jį iš tolo.

Julita jau dvi dienas kažką ruošė. Pabijojau, kad vėl bus bėda.
Tai buvo lapas su dviem variantais.

Tonis perskaitė lapą. Paskui pažiūrėjo į Marą.

— Jei pasirašysiu, kas apie tai sužinos?

— Aš. Ir mano registro knyga, kurioje užrašomi pristatymai. Ji neišeina iš šio stalčiaus.

— O ŽAIBAS?

— ŽAIBUI nepasakosiu. Registro knyga – ne lentelė ant sienos.

Lentelėje – skaičiai. Vardai lieka stalčiuje. –J.

Tonis atsistojo nuo savo dėžės.

– B.

Julita nešoktelėjo. Mačiau, kaip ji nešoktelėjo.

– Galiniame kambaryje, – tęsė Tonis. – Ir noriu, kad jūs būtumėte. Jūs abu.

– Ir aš? – paklausė Julita.

– Tu nori, kad pasirašyčiau, labiau už visus. Man geriau, kad būtum priešais akis.

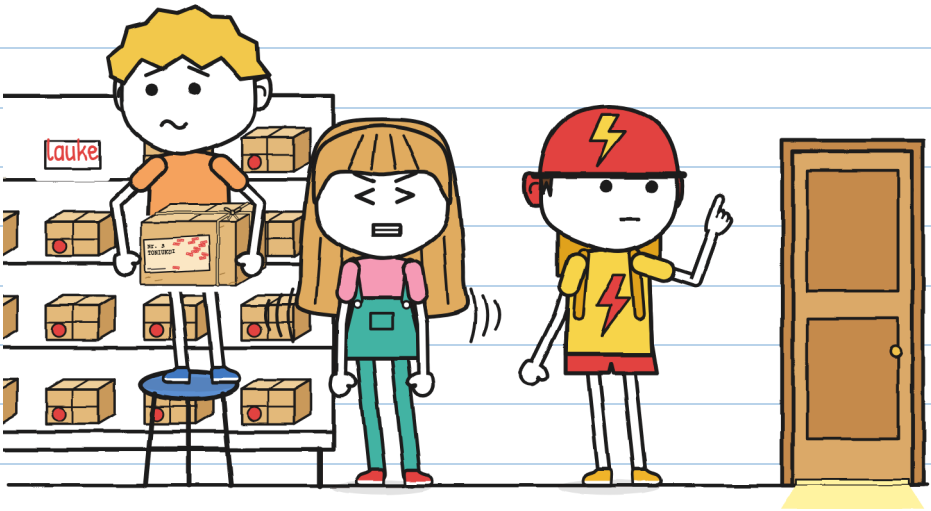

Galiniame kambaryje Tonis vėl išsitraukė varpelį ir raštelį. Jis lėtai, labai atidžiai juos apžiūrėjo.

– Prieš pasirašydamas, žiūriu, ką pasirašau, – pasakė jis niekam į akis nežiūrėdamas.

Julita pasidarė savo marškinėlių spalvos.

Julita padavė Toniui savo žalią flomasterį. Ji atsisėdo ant maišo kampe.

– Ką darai? – paklausiau.

– Atsisėdu ant savo rankų. Kad nepadėčiau.

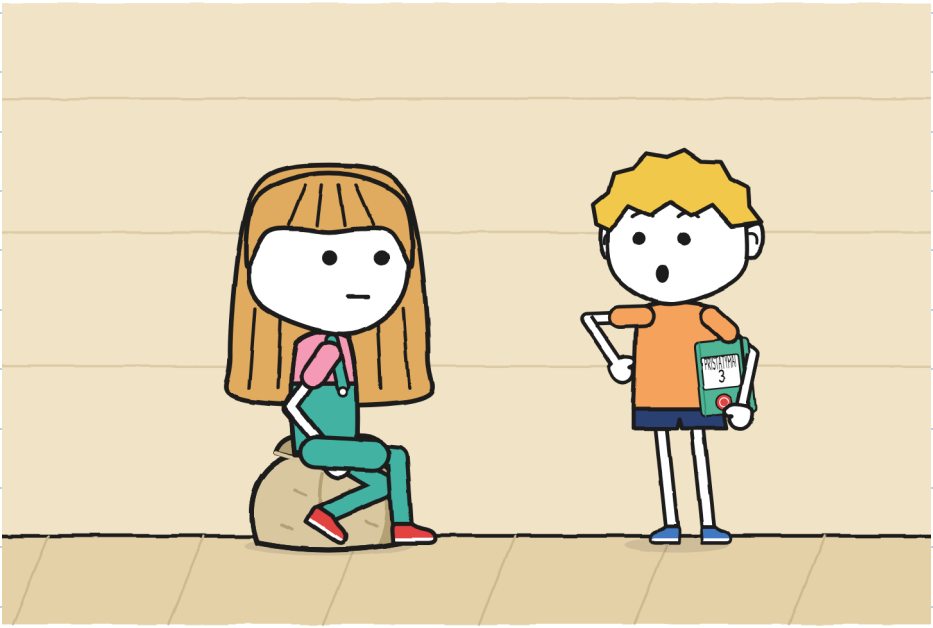

Uždariau sąsiuvinį ir pasikišau jį po pažastimi.

Vėliau jis viską užrašė. –J.

Tonis nukėlė flomasterio dangtelį ir pasirašė.

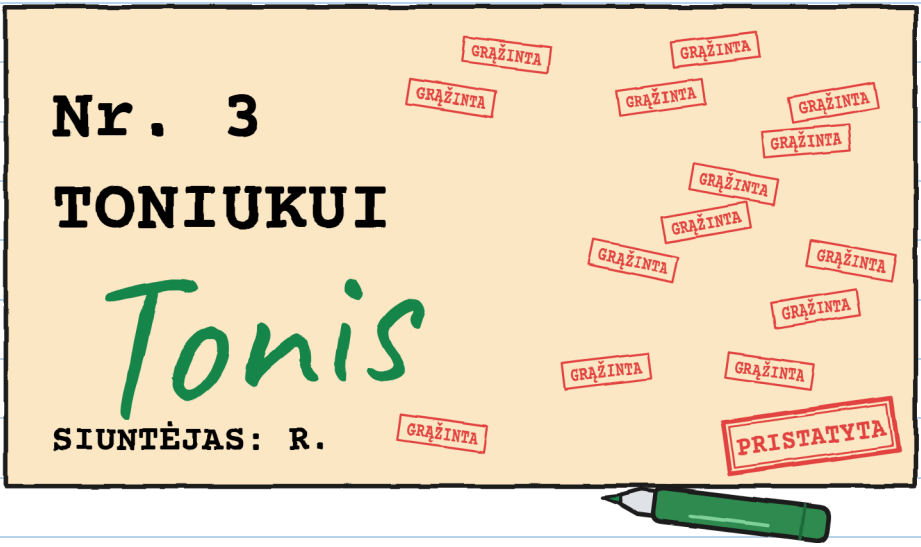

Etiketėje buvo parašyta „Toniukui“. Parašas – „Tonis“.

— Ar taip tinka? — paklausė jis Maros. — Tai ne tas pats vardas.

— Pasirašo tas, kas gauna, — pasakė Mara. — O gavai jį tu.

Mara įrašė pristatymą į savo knygą. Julita jau laikė rankoje mėlyną taburetę. Ji padėjo ją ant žemės.

– Ar galiu pakeisti lentelę? – paklausė ji. Paklausė Tonio, o ne Maros.

Tonis pažiūrėjo į lentelę.

– Ten parašytas tik skaičius.

– Tik.

– Gerai.

Aš paklausiau pirma. Tebūnie užrašyta. –J.

Tonis išėjo į šaligatvį. Atrėmė savo dviratį į sieną. Iš kuprinės išsitraukė atsuktuvą.

– Ar uždėsi varpelį? – paklausiau.

– Taip.

– O ŽAIBO skambutis?

– Tas – ŽAIBO. Šitas – mano.

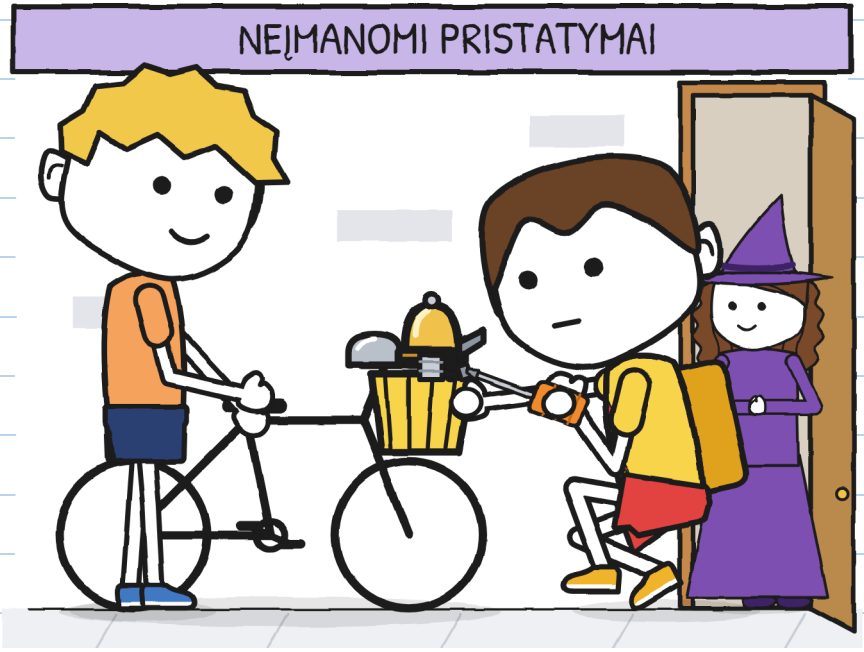

Tonis uždėjo varpelį. Aš tik palaikiau dviratį. Ir tik todėl, kad jis paprašė. Tonis pirštu palietė plaktukėlį. Tilin.

Dešimt po penkių pravažiavo ŽAIBAS. Brunas sustojo.

— O kas čia skamba?

— Varpelis.

— Iš kur jis?

— Buvo mano.

— Iš tada, kai buvai Toniukas?

Pažiūrėjau į Tonio veidą. Nieko raudono. Net ausys ne.

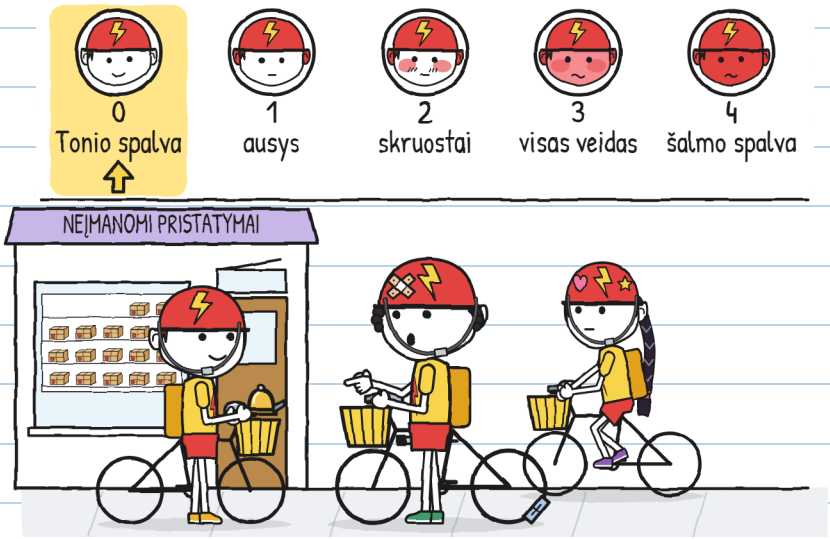

— Iš tada, kai mane taip vadino. Dabar mano vardas - Tonis. O tu kaip vadiniesi?

— Pra... — Brunas nutilo. — Brunas.

— Vadinasi, Brunai.

Brunas pakėlė galvą. ŽAIBE jau dveji metai, kai niekas nevadino jo Brunu.

Žoja atvėrė burną.

Tonis kartą patapšnojo plaktukėlį.

Tilin.

Žoja uždarė burną. Susimąstė.

— Gražiai skamba, — pasakė ji. — Vėluojame, Toni.

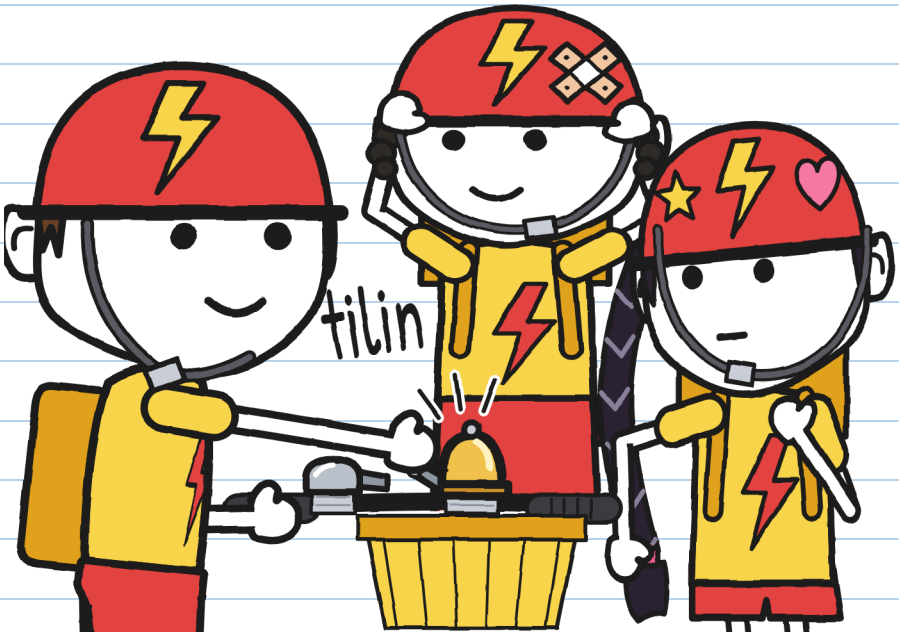

Ji pasakė „Tonis“. Be jokių priedų. –J.

Tą naktį vėl palikau žaliuzes pakeltas.

– Vėl stebi? – paklausė mama.

– Šiandien stebiu, kad nieko nenutiktų.

– Man tai puikiai sekasi. Miegok.

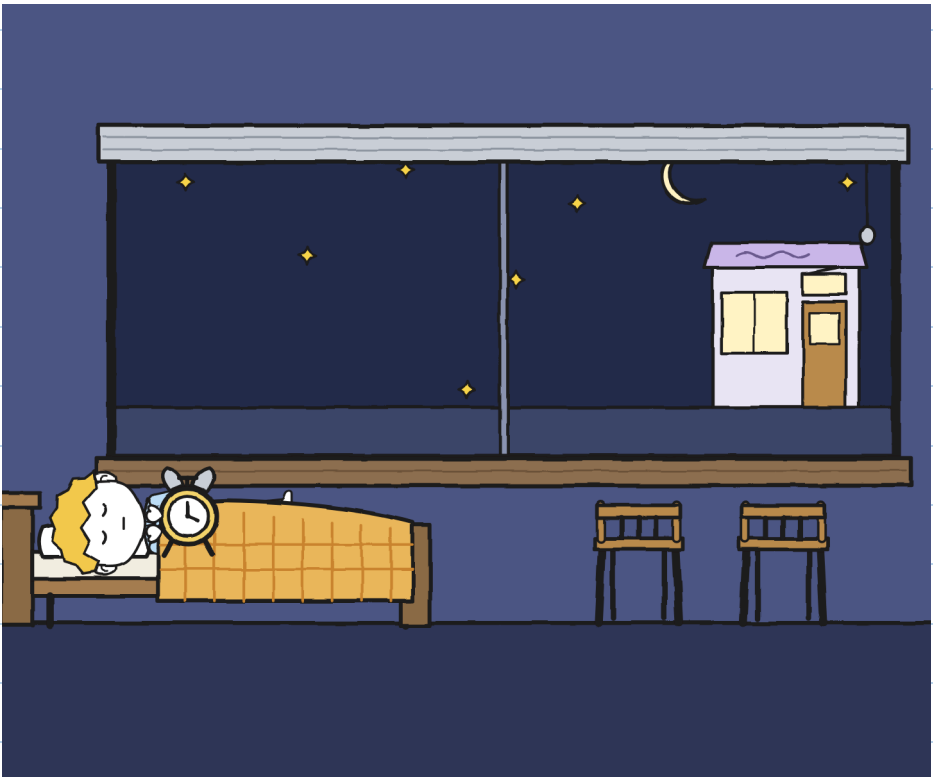

Užmigau su neužděngtu flomasteriu. Mano pagalvė žalia. –J.

Išaušo.

Nieko neskambėjo.

Nė tilin, nė lango, nė 4 numerio šuns.

Tai gražiausia tyla, kokią esu girdėjęs savo gatvėje.

SKYRIUS 6

Kol kas

Šeštadienį, dešimtą valandą, nupiešiau lentyną: septyniolika siuntinių ir trys tuščios vietos.

Mara įklijavo etiketę į savo knygą, prie kitų dviejų.

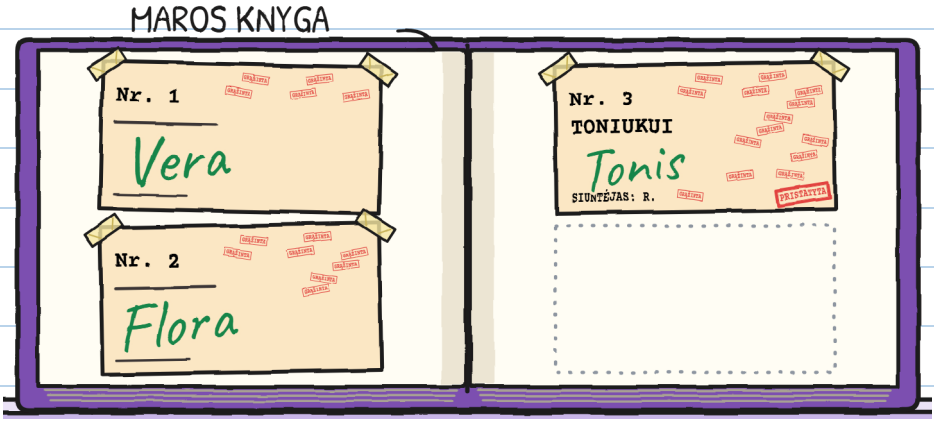

Kiaušinis, sėklos ir varpelis. Visi trys pavėlavo. Visi trys atkeliavo.

Trečiąjį pasirašė Tonis. Šį kartą aš tik padaviau jam flomasterį. –J.

Tonis atsisėdo savo dėžėje ir pasimuistė. Šį kartą į lentyną nepažiūrėjo.

– Sėdynė tebėra „kol kas“, – pasakė Mara.

– Kol kas man tinka, – pasakė Tonis.

LIKO
17

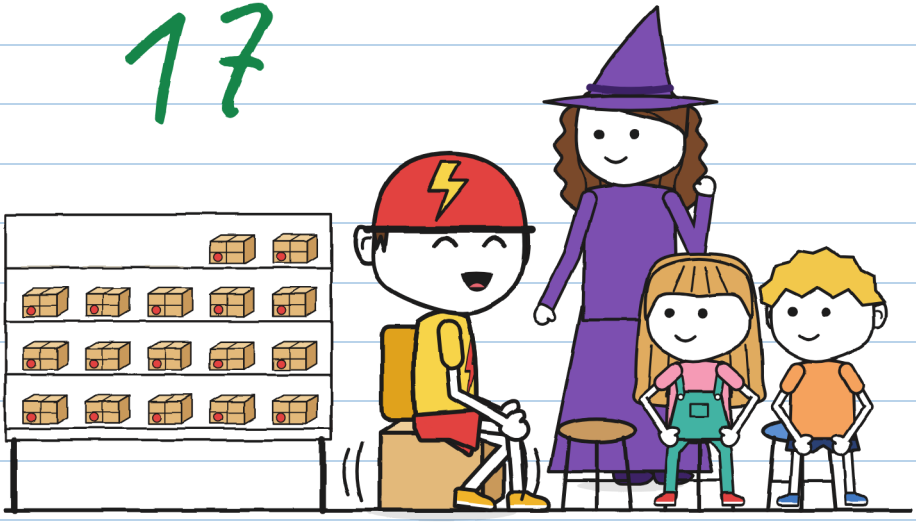

„Kol kas“ gali trukti metų metus. Paklausk Nr. 3. –J.

Parodžiau Toniui savo sėdynės projektą. Tai man užtruko visą savaitę.

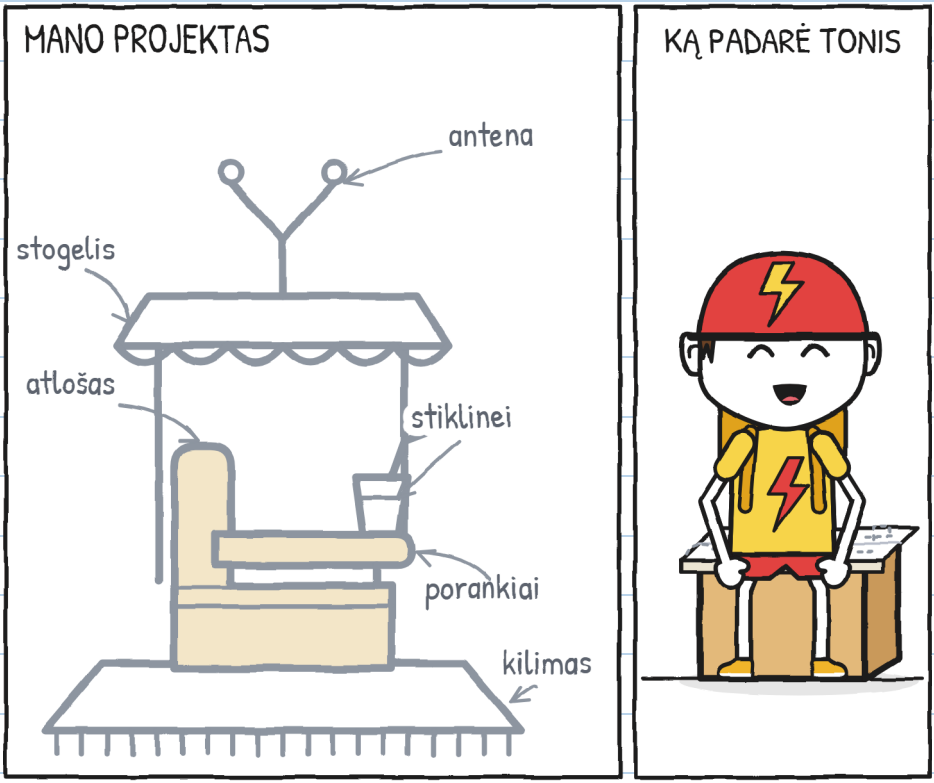

– Ar duosi man? – paklausė jis.

Jis sulankstė piešinį keturis kartus. Padėjo jį ant dėžės ir atsisėdo.

Lauke varpelis buvo pasviręs ant vairo.

– Palaikysiu jį, kol užveržsi, – pasakiau.

– Galiu pats.

Jis galėjo pats. Aš žiūrėjau į tą varžtą. Atrodė, kad jis turi šimtą apsisukimų.

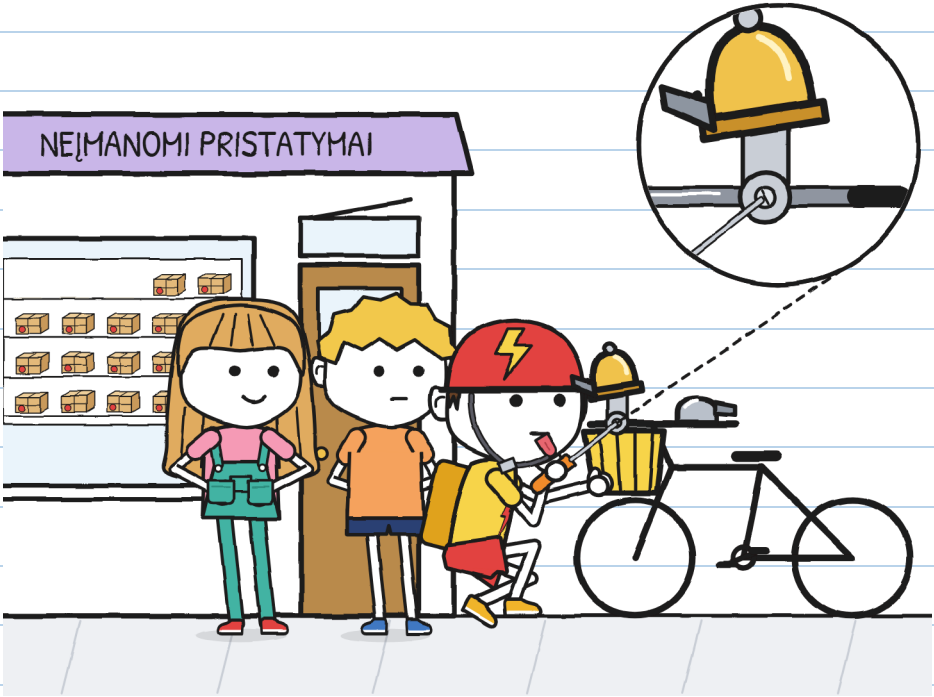

Julita išsitraukė autografų lapą. Langiukas buvo užklijuotas popieriniu lopu ir daug lipnios juostos.

– Tai tas iš spąstų, – pasakė ji Marai, nelaukdama jos klausimo. – Aš jį pataisiau.
Paskui padėjo lapą prieš Tonį.
– Ar pasirašysi man autografą? Tikrą. Be nieko apačioje.
Tonis pažiūrėjo po lapu. Pažiūrėjo po prekystaliu. Apvertė varlę.
– Gerai.

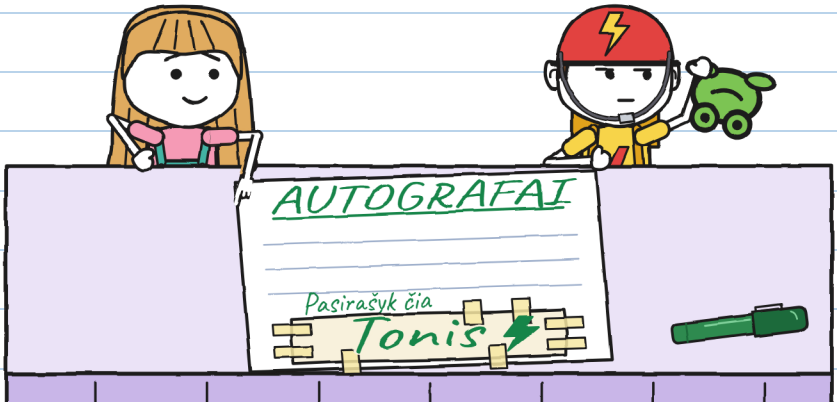

Pelniau tai. –J.

Vidurdienį Tonis išvyko į pristatymą. Senyvas ponas su berete lėtai ėjo per gatvę, su lazda.
Tonis sustojo. Palaukė. Vieną kartą paskambino varpeliu. Tarsi sakydamas: „Aš čia“.
Tilin.

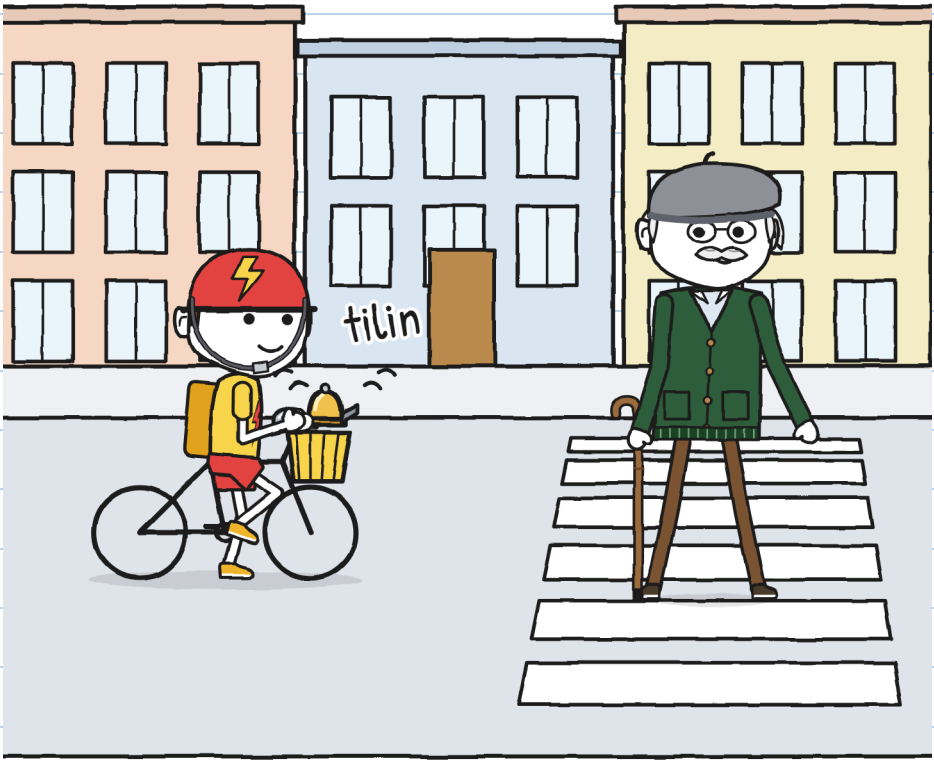

Ponas pakėlė lazdą pasisveikinti ir ėjo toliau savo tempu.

— Tai don Antonio, — pasakė Mara. — Toniukas numeris du mano sąraše.

— Ar tas varpelis naujas? — paklausė ponas, jau mūsų šaligatvyje.

— Senas, — pasakė Tonis. — Buvo mano. Iš tada, kai mane vadino Toniuku.

— Manęs niekas nevadina Toniuku jau šešiasdešimt metų. Jei nori, pasikeiskime: tu – don Antonio, o aš – Toniukas.

Tonis susimąstė.

— Kol kas ne.

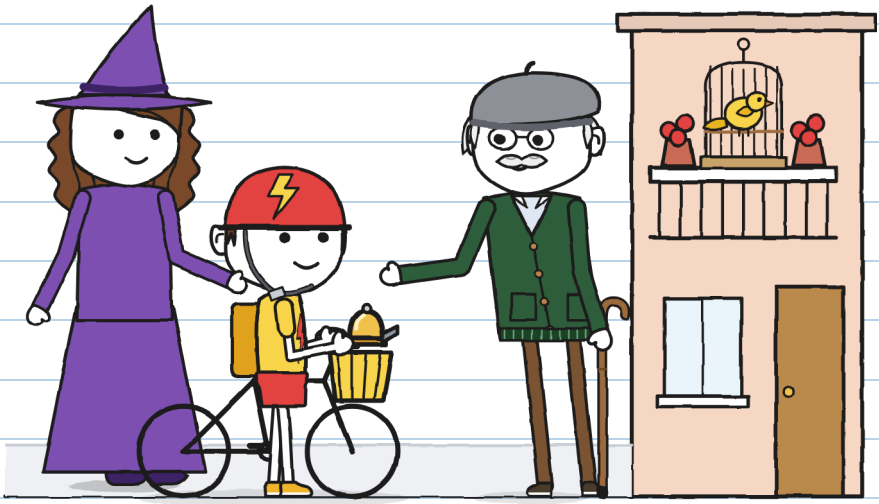

Išsitraukiau R. kortelę. Joje jau buvo šešios užuominos. Pridėjau dvi. Tonis paprašė mano tušinuko ir parašė apačioje savo raštu.

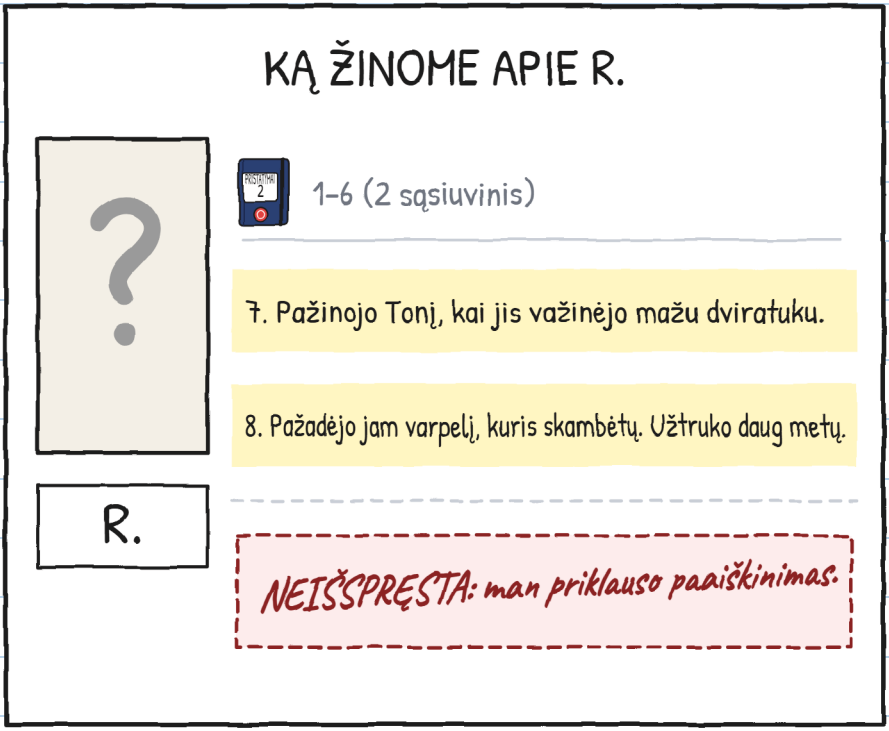

— O ar nepadėkosi? — paklausė Julita.

— Padėka ir skundas. Abu. Kai sužinosiu, kas yra R.

Pirmą valandą įėjo Vera su Trupinuke ant rankų ir šakele plaukuose.

– Ateinu prašyti pagalbos. Trupinukė jau moka pakilti. Dabar jai reikia saugios vietos nusileisti. – Ji padarė pauzę. – Vakar ji išsirinko mano sriubą.

Trupinukė pažiūrėjo į mane ir padarė mano „tai ne aš" veidą.

Tavo, tiksliai. Su makaronu. –J.

– Ar tau reikia ko nors greito? – paklausė Tonis iš savo dėžės.

– Man reikia ko nors, kas moka laukti, – pasakė Vera.

– Aš irgi moku. Nuo šios savaitės.

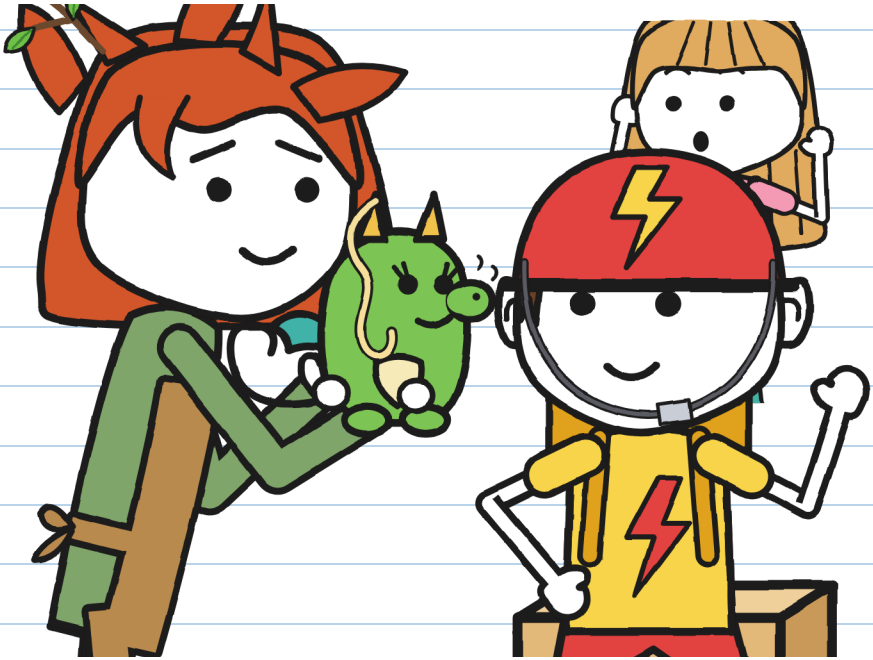

Aš irgi moku laukti. Jau? –J.

PRISTATYMAS NR. 3. Kiek kam užtruko:

	ŽAIBAS: dešimt minučių.
	R.: metai.
	Tonis: šešios dienos.
	Julita, klausydamasi: vienuolika minučių (rekordas).

Tonis išvyko pristatinėti. Gatvėje suskambo: tilin. Ir dar vienas.
Šį kartą varpelį skambino jis pats.

Aš vis dar skambu pati. Stengiuosi. –J.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 4

(jau greitai)

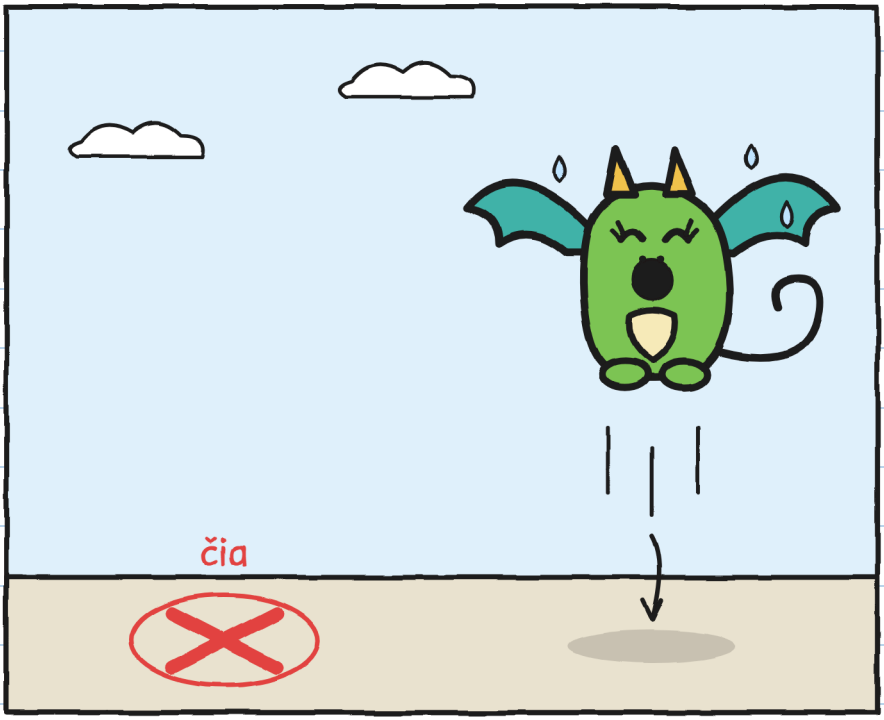

Kur nusileidžia drakono mažylė, kuri tave mėgdžioja? –J.

RAJONAS (3 versija)

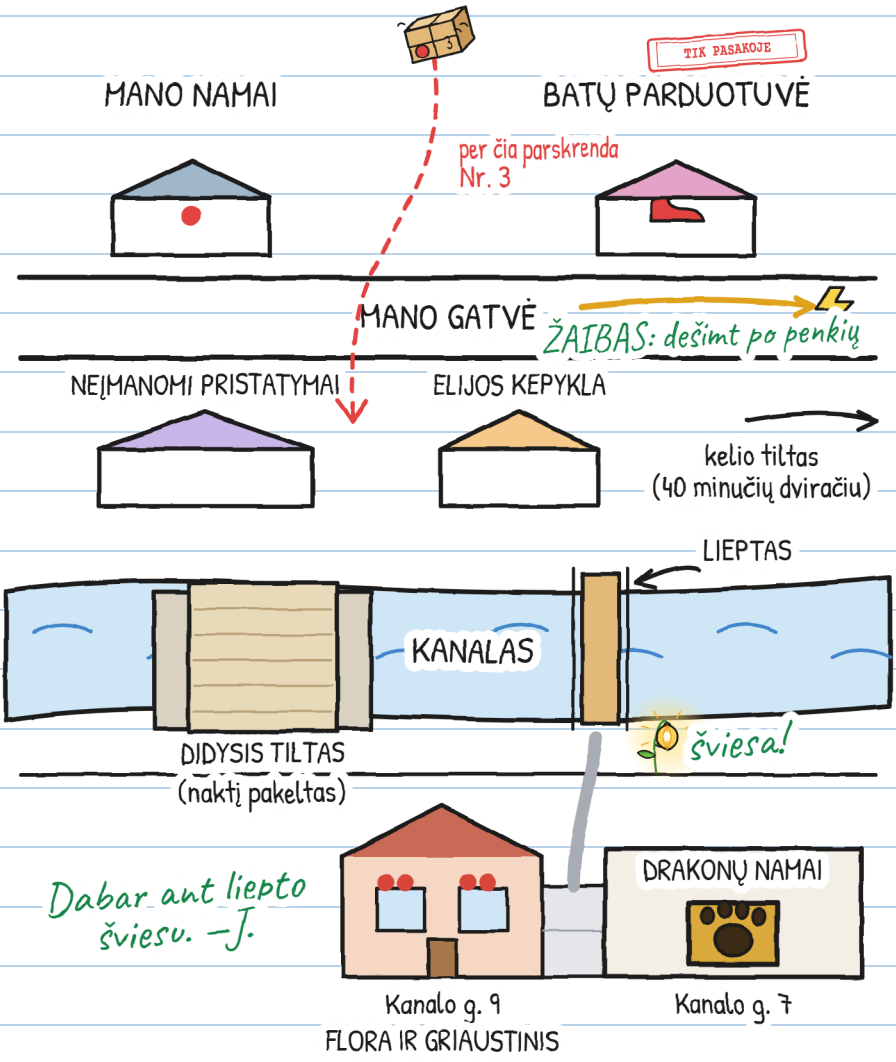

O TU, KAIP VADINIESI?

Tonį vadino Toniuku. Dabar jis pats renkasi, kaip vadintis. O tu?

Man patinka, kai mane vadina...

Taip pat galima mane vadinti...

Nenoriu, kad mane vadintų...

Aš esu Julita. „J.“ – tik kai pasirašau. –J.

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Yra šeši dydžiai, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L turi tuos pačius puslapius ir tuos pačius piešinius. XL – tai romanas. Keičiasi tik tai, kaip pasakojama.

DYDIS XXS · PRE-A1
MARA IR TONIS JUOKIASI. AR MATAI RAUDONĄ DVIRATĮ?

DYDIS XS · A1
Mara beveik nusijuokė. Tonis irgi. Tokio jo nemačiau nuo šeštadienio.

DYDIS S · A2
Mara išleido garsą, beveik juoką. Tonis irgi juokėsi. Nuo šeštadienio nemačiau jo juokiantis.

DYDIS M · B1
Mara išleido garsą, panašų į juoką. Tonis irgi juokėsi. Nuo šeštadienio jo juokiantis nemačiau.

DYDIS L · B2
Mara išleido garsą, kuris kitam žmogui būtų buvęs juokas. Tonis irgi nusijuokė. Nuo šeštadienio nebuvau jo matęs juokiantis.

DYDIS XL · B2-C1
Iliustruotas romanas · 13+

BEKM lygiai yra apytiksliai.

Kiekvienas savo dydžiu. Tas pats tilin. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

TIKRAS DVIRATIS: KĄ DARYTI

1. Visada dėvėk šalmą, gerai užsegtą. Net jei važiuoji tik „čia pat, šalia".
2. Kad tave matytų ir girdėtų: žibintai, šviesūs drabužiai ir skambutis. Skambutis perspėja, o ne įsako.
3. Abi rankos ant vairo. Jei kas nors blaško dėmesį, sustok saugioje vietoje.
4. Šaligatvis priklauso einantiems pėsčiomis: ten vesk dviratį už vairo. Prieš pereidamas sustok ir apsidairyk.

Antspaudas TIK PASAKOJE žymi tai, kas nutinka pasakoje, o gatvėje – ne.

PRIEŠ IŠVAŽIUODAMAS PATIKRINK DVIRATĮ

